

SARAH FLINT

TÁTOVY
HOLKY

TÁTOVY HOLKY

Sarah Flint

Copyright © Sarah Flint, 2019

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © František Jahnátek, 2021

Obálka © Kreativní bojovníci s. r. o., 2021

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-1806-1 (pdf)

TÁTOVY HOLKY

Sarah Flint

Přeložil: František Jahnátek

Věnováno všem zaměstnancům v Národní zdravotní službě NHS, především pracovníkům v nemocnicích Royal Marsden v Chelsea a Suttonu, jejichž neúnavnému nasazení a skvělé péči o pacienty se jen tak něco nevyrovná.

PROLOG

Duben 2017

Dříve tomu tak nebylo.

Nemohl odtrhnout oči od rakev s Catherine a ubránit se hlubokému pohnutí. Tělo jeho ženy dosedlo na dno hrobu a pásy, které až doposud držely rakev, se uvolnily. Thomas Houghton pochopil, že odteď bude všechno jinak. Jeho žena zemřela a on zemřel s ní. Připadalo mu, že zemřel i svět kolem něho a on padá do bezedné propasti.

Vítr si pohrával s listím přihlížejících stromů, ale Thomasovi zněl ten šelest jako nesourodý zvuk falešných tónů. Rozhlédl se a zrakem si přeměřil pozůstalé u hrobu: svoji dceru, rodiče, prarodiče – zástupce celkem čtyř generací. Nikdo z nich nedokázal zastavit postup smrtelné nemoci jeho ženy.

Farář odříkával modlitbu a rakev postupně mizela pod hlinou. Thomas zaslechl, jak vedle něho jeho dcera Emma potlačila pláč, ale nijak nezareagoval. Mysl mu otupilo vědomí viny a výčitky spolu s těžkým srdcem ho naprosto paralyzovaly. Zavřel oči. Ten pohled na levnou dřevěnou rakev už zkrátka nemohl déle snášet. Nedokázal nic: ani vhodit do hrobu trochu hlíny, ani položit květiny, dokonce ani utěšit svoji jedinou dceru.

Cítil, jak ho pomalu zachvacuje zlost a hrozí, že se za chvíli přestane ovládat. Prudce otevřel oči a divoce se rozhlédl po okolních tvářích. Nevydrží tady už ani minutu. Je čas jít. Otočil se na patách, vrazil obě ruce do kapes a navzdory prosebnému pohledu svojí dcery vykročil pryč.

Je čas jít; jak často tahle slova s manželkou používal. Ta slova je provázela celý život a držela při sobě – *je čas*, řekla Catherine krátce před svatbou, před odjezdem do porodnice... před svou smrtí. *Je čas*, špitla s úsměvem na rtech a jako tehdy i teď si dal ruce do kapes a neslušně pokrčil rameny. Ta slova na něho naléhala, aby zmizel.

Několik lidí se na něho nechápavě zadívalo a v jejich pohledech se objevila výčitka. Nevšímal si toho. Hlavně už být pryč.

Popadl ho zuřivý vztek a zachvátil jeho mysl i duši. Poslední zábrany, které držely jeho křehkou povahu v mezích, povolily a hněv získal navrch. Nohy samy zamířily k Jasonovi a jeho kokainovému doupěti. Nebylo pochyb, Thomas Houghton věděl, že musí následovat hlas osudu a nikdo mu nemůže klást za vinu, co v budoucnosti provede.

KAPITOLA 1

Pondělí, 23. dubna 2018

Autobus číslo 249 se namáhavě šplhal do kopce k zastávce Crown Point. Brzdy úpěnlivě zaskřípěly, když řidič zastavil u jedné zastávky na půl cesty.

Florence Briarlyová popadla nákupní tašky a postavila se. S potěšením se zadívala z okna na krajinu nejjihnější části Londýna. Slunce zářilo a jeho paprsky se odrážely od skleněných administrativních budov nedalekého centra městského obvodu Croydon, kde se na pozadí krásně modré oblohy tyčily temné obrysy budov. Ještě nikdy se jí ten pohled neomrzl.

Na další zastávce se opatrně posunula ke dveřím a při každém kroku se pevně zachytila madel na sedadlech. Čekala, až se autobus přestane otřásat a zastaví. Samou námahou se jí roztráslly prsty a nohy se lehce podlomily v kolenou, když po schůdcích sestupovala na silnici.

Během pracovního dne mnoho lidí nejezdilo a kromě těch, kteří už vystoupili, zůstali v autobuse jen dva další cestující: úctyhodná dáma s šedinami ve vlasech a stejného věku jako ona a asi čtyřicetiletý muž s červeným znaménkem uprostřed

čela. Věděla, že oba čekají, až vystoupí, a tak nechtěla zdržovat.

Jakmile se ocitla na chodníku, položila obě malé nákupní tašky na zem a na výraz poděkování zamávala šoferce. Obvykle v tomto čase jezdil jiný řidič. Tentokrát ale seděla za volantem žena a zdálo se, že víc než spokojenost zákazníka ji zajímá dodržování jízdního řádu. Florence ale vždy dbala na zdvořilost a věřila, že dobré způsoby, které jí vštěpovala její viktoriánská matka, neztratily nic na své důležitosti.

Nemohla se ubránit vzpomínce na toho druhého řidiče. Vždy měl pro ni i ostatní cestující vlídné slovo a přátelský úsměv a mezi obyvateli Streathamu a Crystal Palace byl velice oblíben. Měl zkrátka zlaté srdce. Jednou dokonce sám vystoupil z autobusu, aby jí pomohl dovnitř a za pomoci svých silných rukou dovedl k nejbližšímu sedadlu vyhrazenému pro starší spoluobčany.

Autobus se pomalu vzdaloval a Florence se navzdory vystřelující bolesti v boku začala sunout podél silnice. Tašky ji nijak netížily, protože v nich kromě pár kousků ovoce nesla jen cereálie a krabičku s čajem. Vlastně šla na nákup jen proto, aby na chvíli unikla stísněnosti svého domu a zároveň si trochu popovídala s lidmi. Na několika domech vlály ve větru vlajky s červeným křížem a někde i nápisem St George na počest anglického patrona svatého Jiřího a vyvolávaly vzpomínky na válečné časy v Británii. Opětovná bolest v boku jí připomněla, že vlastně tu dobu sama pamatuje. Naštěstí to neměla daleko. Po cestičce přes místní park, kolem kavárny The Rookery a pak podél několika domů u lesa.

Její soused zrovna v předklonu pracoval na zahrádce před domem, ale když ji uviděl, narovnal se, prohnul se trochu v zádech a na okamžik přivřel oči.

„Zdravíčko, Flo,“ usmál se na starou paní. „Jsem rád, že zase můžeš chodit. Co tvoje kyčel a ten náhradní kloub?“

„Nemůžu si stěžovat, Georgi,“ odpověděla a skutečně si taky nikdy nestěžovala. Flo pokynula hlavou směrem ke skupince nádherně zbarvených popínavek. „Aspoň se dostanu ven na slunce a můžu jít obdivovat ten tvůj neuvěřitelný zahradnický talent. A navíc ještě dneska slavíme den tvého jmenovce.“ Zasmála se, když viděla, jak se její soused ušklíbl a zakroutil hlavou. Natáhla ruku a pro jistotu se opřela o branku. George přišel o svoji manželku dva roky poté, co jí zemřel Alf. Všichni čtyři se stali blízkými přáteli a někteří její známí, ba dokonce i členové její vlastní rodiny si mysleli, že se mezi sebou občas párují; kdepak, k něčemu takovému nikdy nedošlo už z toho prostého důvodu, že to nikdo z nich nepovažoval za správné.

Oplatila mu úsměv a uličnický na něho mrkla. Florence Briarlyová sice měla silně zakořeněný smysl pro to, co se sluší a patří, ale na druhou stranu nebyla tak úzkoprsá, aby George trochu nepoškádlila a nevyužila příležitosti se s ním trochu pobavit; i kdyby si měla neškodně se sousedem zafirtovat nad partičkou whistu nebo scrabble. Vlastně k sobě měli tak blízko, jak jen to u manželského páru může být, a přitom se nikdy manžely nestali. I když si byla jistá, že ani Alf, ani Georgova Jeanie by proti tomu nic neměli, přesto by jí něco podobného připadalo jako jakési porušení pravidel etiky a důvěry.

Prohodili ještě pár nevinných slov a pak si upřesnili, kdy se znovu sejdou. Zítra odpoledne k ní George zajde a spolu s Nickem Hwerem, Rachel Rileyovou a Susie Dentovou si zahrají vědomostní stolní hru s odpočítáváním; pochopitelně s čajem a koláčem. Zítra se potkají tak, jak se scházejí už léta, a opět budou soupeřit ve svém důvtipu a znalostech. Zítra se

z těchto dvou starých přátel stanou společníci a v tom úzkém kroužku si navzájem poskytnou útěchu v jinak nevyhnutelné samotě.

Flo se dívala, jak se George předklonil, aby uštípl jeden narcis ze záhonu probouzejících se jarních květin. Narovnal se a podal jí ho. S hranou výčítkou zakroutila hlavou, ale pak se šťastným úsměvem ve tváři stiskla květinu mezi prsty a opatrně k ní přidala ucha od nákupní tašky. Rozloučila se a belhala se pryč. Blázen jeden, pomyslela si, ale dobře věděla, že se nemůže dočkat zítřka.

Minula další dva domy a otevřela nenapravitelně rozvrzanou branku. Vůbec netušila, že každý její krok někdo bedlivě sleduje, a ani ve snu by ji nenapadlo, že onomu dotyčnému neunikl jediný její pohyb. Zasunula staříčkový klíč do zámku předních dveří a otevřela.

Dům ji přivítal hřejivým teplem a pocitem útulnosti, který tolik let sdílela s Alfem. Zavřela za sebou a nemohla tušit, že právě v ten okamžik začala její vlastní hra s odpočítáváním.

*

Muž se vrátil až po setmění.

Měl rád tmu a anonymitu, kterou mu poskytovala. V začátcích svojí kariéry musel několikrát pracovat ve tmě a naučil se v ní pohybovat. Před lety při jedné příležitosti zaslechl, jak se o jednom politikovi kdosi v televizi vyjádřil jako o někom, kdo má v sobě něco z noci. Ta fráze ho zaujala. Seděla k jeho povaze. Vždy cítil, že v něm existuje cosi temného a on nedokáže tuto temnotu v sobě ovládat. Někdy se jakoby v náznacích přihlásila o slovo, ale ještě nikdy v něm naplno nepropukla; aspoň donedávna to tak bylo.

Vklouzl zpátky do křoví a vrátil se do horní části parku, odkud pokračoval až k bujnému porostu hned naproti domu té staré dámy, kterou sledoval. Dokonalé místo. Park v Streathamu se mezi obyvateli Londýna zapsal jako anonymní dostaveničko homosexuálních párů a celou jeho plochu protínaly více či méně vyšlapané cestičky s občas polámanými keři, kde se patrně o vikendu odehrávaly různé nedovolené praktiky. V pondělí večer tu ale nikdo nepolehával ani neprocházel. I okolní ulice zely prázdnotou a jen vzácně projelo auto někoho z místních.

S rukama v rukavicích muž rozložil voděodolnou deku na spadané listí a dřep si na ni. Neustále se rozhlížel a bedlivě naslouchal. Nikde se ale nic nepohnulo. Z dlouhé chvíle otevřel batoh a začal se v něm přehrabovat. Už poněkolikáté prohlížel veškerou výbavu. Vše bylo na svém místě, vyčištěné a nabroušené, aby mohl přeštípat dráty, seškrabat těsnění, otevřít zámky a v případě potřeby i udržet situaci pod kontrolou. Nemohl si dovolit chyby, na to byl až příliš dobrý.

Pamatoval si téměř všechny podrobnosti o životě staré dámy. Podle vyhozených dopisů věděl, že se jmenovala Florence Briarlyová, bylo jí 82 a podporovala několik nadací. Reklamní letáky ji ani trochu nezajímaly a končily okamžitě v popelnici.

Jak to všechno věděl? Několikrát se k jejímu domu přiblížil, a to jak ve dne, tak i pod rouškou tmy. Dobře si prohlédl okolí, prohrabal se odpadky v popelnici a seznámil se s jejími večerními návyky.

Byla klasickým příkladem důchodce: během dne se za ní zastavilo jen pár lidí a večery trávila sama před televizí. Pravidelně vstávala ve stejný čas a se stejnou pravidelností chodila i spát. Dopoledne si obstarala nákup, trochu poklidila a poté, co si po obědě na chvíli zdřímla, přijímala až do svačiny v šest

hodin odpolední návštěvy. Autem nejezdila, a pokud pro ni nikdo nepřišel, šla na autobus. Zdálo se, že neměla ani mobilní telefon a technické vymoženky využívala poskrovnu. Pevná linka a televizor jí očividně stačily a víc nepotřebovala.

V předtuše, co ho čeká, se nedokázal ubránit samolibému úsměvu. Nemohl si vybrat lepší objekt svého zájmu; jediné, co ho totiž zajímalo, bylo popovídat si a poznat Florence Briarlyovou zblízka. Měl staré lidi rád a ještě raději naslouchal jejich vzpomínkám.

I když se dole ještě svítilo, věděl, že se každou chvíli začne záře pohybovat po schodech do patra, kde měla Florence svoji ložnici. Staří lidé žili ve vyjetých kolejších, Florence Briarlyovou nevyjímaje.

Podíval se na hodinky a pak se pro větší pohodlí natáhl na voděodolnou deku a přitáhl si kapuci těsněji kolem hlavy, takže mu na dívání zbyla jen malá štěrbin.

Přestože přes den svítilo slunce, teď v noci se ochladilo a vlhkost zvolna pronikala do jeho těla. Nevšímal si toho. Už jako kluk dokázal sedět hodiny bez hnutí na jednom místě a dnešní čekání ho jenom zocelí.

Ručičky hodinek zasnětlkovaly do tmy a ukázaly za dvě minuty deset. Ještě dvě minuty, než vyjde po schodech nahoru, obleče se do noční košile a zaleze do postele. Ucítil, jak se mu při té představě zrychlil tep. Podvědomě hrábl do batohu, zašátral a vytáhl masku.

Ručička se posunula na desítku a světlo v přízemí zhaslo. V myšlenkách viděl, jak se ta stará žena zachytila zábradlí a krok za krokem suně svoje křehké tělo po schodech nahoru. V duchu mu vyvstal obraz její každovečerní rutiny: umýt obličej, vyčistit zuby, trochu se opláchnout a stáhnout si vlněný župan kolem slabého těla.

Neodvází se dovnitř, dokud neuplyne ještě pár hodin a Florence se neponoří do hlubokého spánku. Chtěl zůstat schovaný až do té doby, než se všechny okolní domy pohrouží do naprosté tmy. Zavřel oči a natáhl si masku. Vydechl a jeho vlhký dech vyplnil prostor mezi kůží a latexem. Tenhle okamžik miloval. Čekání ho neuvěřitelně vzrušovalo a napínalo všechny jeho smysly. Teď teprve měl pocit, že žije.

Odpoví mu na jeho otázku? Bude mluvit? Nebo ho zklame a oněmí? Udělá všechno, co jí nařídí, nebo mu покаží jeho úmysly? Především ale doufal, že ho nenaštve.

Ležel na zemi a vychutnával si dýchání přes masku. Rozhodl se soustředit na to, co věděl s jistotou: ještě chvíli a Florence Briarlyová se v domnělém pocitu bezpečí přikryje a usne, ještě chvíli a její dech se stane pravidelným, ústa se jí rozevrou a oční víčka už zůstanou zavřená. Tehdy, a ne dřív, než se naplno oddá sladké náruči hlubokého spánku, se vkrade dovnitř, vyjde po schodech nahoru a představí se.

*

Z nějakého pro ni neznámého důvodu se Florence Briarlyová necítila ve svojí kůži. Nedokázala říct proč, ale cestou po schodech do ložnice se jí zmocnilo jakési neblahé tušení a už jí neopustilo.

Následkem toho měla neklidný spánek. Chvillemi už skoro podřimovala, ale pak se hned zase probudila a vnímala neurčité napětí po celém těle. Přemýšlela, co se vlastně ten den všechno stalo. Že by viděla něco v televizi a nedokázala se teď kvůli tomu uvolnit? Nebylo by divu, večerní zprávy opět přinesly další porci nelidského násilí a smrti. Dokonce i její oblíbené seriály se změnila a na rozdíl od minulosti obsahovaly dramatičtější

a temnější scény. Nebo jí nesedla večeře? Možná za to mohl ten ranní nákup a unavil ji víc než obvykle. Pravda, chůze a jízda autobusem jí činila čím dál větší potíže, ale přece s tím jen tak nepřestane; i když si její dcera dělá neustálé starosti, že jednou zakopne a někde spadne. Věděla, že jakmile se přestane snažit, tak ji zdi jejího domu sevrou, omezí životní prostor a nakonec navzdory bezpečí a pohodlí zadusí.

Zpozorovala to u svých přátel a ani náhodou nechtěla podstoupit něco podobného. Pomalu usínala, když ji opět přepadl ten divný pocit. Tělo samým napětím téměř znehybnělo a na čele se objevily hluboké vrásky. Vědomě se pokusila uklidnit a obrátila se na druhý bok. Schválně si vzpomněla na nový přírůstek do královské rodiny, dítě, které se narodilo Williamovi a Kate, vévodovi a vévodkyni z Cambridge. Pak si vybavila dokument o zvířatech běžně žijících v zahradách.

Najednou ji ale zašustění listů pod okny donutilo otevřít oči. Unaveně si povzdechla a opět je zavřela. Ani obrázek ježků a polních myší schovaných pod listím, tak jak je viděla v televizi, nepomohl zaplašit její bujné představy. Budík na nočním stolku dál nerušeně tikal.

Kdesi něco zapraskalo. Nepřilíš nahlas, ale přesto zřetelně. Otevřela oči a zahleděla se do tmy. Čekala, jestli ještě něco uslyší. Srdce jí prudce tlouklo. Není se čeho bát, říkala si, jen nějaký noční tvor šlápl na pohozený kousek větve.

Znovu se rozhostilo ticho. Vnímala jen slabý vítr za okny, jak se opírá do nedalekých stromů, a známé vrzání podlahy a trubek, které slyšela pokaždé, když topení pozvolna chladlo.

Už nechtěla o ničem přemýšlet. Cítila se tak unavená.

Znovu jakýsi podezřelý hluk a tentokrát o něco blíž. Těsně ní na spodku dveří přejelo přes rohožku. Ten zvuk by poznala i ve snu. Venkovní chladný vzduch se dral dovnitř a slabý šum

větru zněl najednou o něco jasněji, když už mu v cestě nestála dřevěná bariéra dveří. Pak ten stejný zvuk těsnění o rohožku a dveře se zavřely. Ozvalo se tlumené zacvaknutí zámku a vítr se utišil. Chvíli bylo ticho. Pak se ozvaly kroky. Nejprve prošly chodbou a pak se vydaly po schodech nahoru. Blížily se. Někdo vstoupil do jejího domu.

V panice se natáhla po telefonu vedle postele. Jeden měla v obývacím pokoji a druhý na nočním stolku, kdyby náhodou potřebovala v noci pomoci. Její dcera na tom vysloveně trvala. Ano, Amy. Musí zavolat Amy. Ta bude hned vědět, co má dělat. Nebo rovnou policii? Prsty a ruce se jí roztráslly, když vytáčela nouzové číslo 999.

Z úst se jí vydralo slabé zasténání. Kroky se pomalu blížily. Hlas se jí zadrhl. Nedokázala ze sebe vypravit ani slovo. Pak si ale uvědomila, že se na druhém konci telefonu nikdo neozval. Linka byla hluchá. Upustila sluchátko a slyšela, jak s bouchnutím dopadlo na podlahu. Ve dveřích se objevila postava muže. Měl na sobě černé oblečení a obličej mu zakrývala zrovna tak černá maska.

Muž stál a mlčel. Chvíli se na ni díval a pak si posvítil baterkou do obličje, na tváře a čelo. Bílé zuby a bělmo očí ostře vystupovaly na černém pozadí a navozovaly dojem šíleně se smějícího maniaka.

Chtěla vykřiknout, ale hrůzou nevypravila ani hlásku.

Muž přešel místnost, poklekl vedle ní a oběma rukama v rukavicích ji pohlídl po vlasech a tvářích. Potom jí položil ukazováček na ústa a zašeptal:

„Tiše, Florence, neublížím ti. Miluju tě, víš? Nemusíš se mě vůbec bát. Jen musíš udělat, co ti řeknu.“

KAPITOLA 2

George Cosgrove si dopnul sako, povytáhl kalhoty a čekal, až mu Flo přijde otevřít. Dorazil přesně ve dvě hodiny odpoledne. Byl na svoji dochvilnost patřičně hrdý a přišel s desetiminutovým předstihem, aby Florence pomohl připravit čaj a koláče dřív, než se pustí do hry jako soupeři. V ruce držel menší kytičku narcisů ze své zahrady a láhev nealkoholického rybízového vína; to bylo její nejoblíbenější.

Věděl, že Florence vždy trochu trvalo dojít ke dveřím a otevřít, ale dnes čekal obzvlášť dlouho. Zhluboka se nadechl a znovu zaklepal. Možná má moc práce a přeslechla první zaklepání.

Zadíval se na okna obývacího pokoje vedle dveří. Měla být doma, protože závěsy už roztáhla tak jako každé ráno. Překvapila ho ale tma uvnitř. V tuhle roční dobu by zhasnutá světla a pravděpodobně i vypnuté topení nečekal.

Popošel k oknu a nahlédl do pokoje. Všechno vypadalo jako obvykle, jen dveře měla zavřené a doopravdy nezapnula ani topení.

Náhle se ho zmocnila úzkost. Zabušil na dveře a škvírou na dopisy se podíval do předsíně. Na rohožce ležela neotevřená

obálka. Něco tu nehrálo. Dveře do kuchyně byly zavřené a chyběla i typická vůně upečených koláčů. Určitě se muselo něco stát. Flo nikdy nezapomněla napéct dopředu.

Položil víno a květiny na zem a běžel zpátky k sobě domů. V předsíni na věšáku měl pro podobné případy náhradní klíč. Hlavou mu probleskla myšlenka zavolat její dceři Amy. Právě ona kdysi naléhala, aby mu Flo ten náhradní klíč dala. Tehdy se kvůli tomu Flo a Amy nepohodly. Florence trvala na tom, že se přece umí o sebe postarat a nikdo jiný klíč nepotřebuje. Amy se tedy rozhodla pro nejjednodušší řešení a poprosila George, aby o tom její matce neříkal a klíč si zkrátka nechal u sebe. Nikdy předtím ho nepoužil a byl z toho teď trochu nespůj.

Ruce se mu třásly, když se natahoval po klíči. Ne, ještě Amy volat nebude. Třeba o nic nejde a zbytečně by ji vyděsil. Hlavně se co nejrychleji dostat k Flo. Možná se jí udělalo špatně a záleží na každé minutě.

Když se vrátil, byly dveře pořád zavřené. Nahmatal klíč v kapse a vsunul ho do zámku. Otevřel a zaposlouchal se. Kromě typického zvuku gumového těsnění drhnoucího o rohožku nic neslyšel.

„Flo?“ vypravil ze sebe s námahou. „Jsi tady?“

Vstoupil a rozhlédl se po důvěrně známém zařízení domu.

„Flo? Jsi v pořádku?“ Chodbou se rozlehl zvuk jeho vlastních kroků. Žádná odpověď. Domem se šířil chlad a termostat u topení nikdo nenastavil. I konvice na vodu stála netknutá, prázdná a studená.

S rostoucími obavami se vydal po schodech nahoru. Nohy se pohybovaly téměř automaticky a v mysli se mu vynořily dva nejpravděpodobnější scénáře: jeho drahá přítelkyně upadla do bezvědomí, ale dýchá a žije, nebo zemřela. Jen stěží si připouštěl tu druhou možnost.

Kromě hlavní ložnice byly dveře do ostatních pokojů a koupelny otevřené. Ještě jednou ji zavolal jménem a položil ruku na kliku dveří do ložnice. Pořád žádná odpověď.

Stiskl kliku a pootevřel. Vstoupil a při pohledu, který se mu naskytl, zalapal po dechu. Závěsy byly roztažené a místnost se topila v jasném denním světle. Flo ležela v posteli obličejem vzhůru a se zavřenýma očima vypadala, jako by spala. Paže jí odpočívaly podél těla a rty se ani nepohnuly. Pokrývka jí sahala až ke krku a těsně obepínala její trup. Horní cíp měla zastrčený pod bradou, hlava spočívala uprostřed na polštáři a sčesané vlasy odkrývaly obličej. Pleť bíle zářila a George okamžitě pochopil, že přišel pozdě.

Presto přistoupil k posteli a natáhl ruku, jako by odmítal uvěřit svým vlastním očím. Prstem se dotkl její tváře. Ucítil chlad a strnulost. Odtáhl ruku a bezděky si ji přitiskl na ústa. Snažil se potlačit slzy. Chlapi přece nepláčou, pomyslel si, ale to už se mu slzy samy draly do očí.

„Ach, Flo,“ zašeptal a otřel si vlhké tváře. Všiml si zavěšeného telefonu na stolku. „Proč jsi mi nezavolala a neřekla, že se necítíš dobře?“

Ještě chvíli stál a nechal se unášet vzpomínkami na jejich dlouholeté přátelství: její nesmělá slova, když se mu představovala, a ta poslední, která prohodili minulé ráno. Připadala mu tehdy tak optimistická a veselá.

Ta vzpomínka ho vrátila do přítomnosti. Musí to hned říct Amy. Zaslouží si vědět, že ještě před pár hodinami se její matka cítila šťastně a že zemřela pokojně ve spánku ve své posteli.

Na nočním stolku vedle telefonu zpozoroval značně opotřebovaný notýsek s telefonními čísly nadepsaný typicky protáhlým rukopisem, jak ho znal u Flo. Nalistoval v něm číslo na Amy a opatrně ho zadal do přístroje. Pak teprve přiložil sluchátko

k uchu. Jakmile to udělal, zachvátila celé jeho tělo panická hrůza. Nejprve takřka nepozorovaně, ale když si postupně uvědomil, co se děje, nabrala na síle. Ze sluchátka nevycházel žádný tón. To ticho působilo tíživým, až zlověstným dojmem. Telefon nefungoval. Pochopil, že i kdyby se Flo pokoušela přivolat pomoc, nikomu by se nedovolala.

Těkově se rozhlédl po místnosti. Jeho oči přelétávaly ze stěny na stěnu a po celou tu dobu v něm sílil neklid. Telefon se nacházel na svém místě a spolu s ním i všechno kolem. Oblečení leželo pečlivě složené na židli v rohu, závěsy byly roztažené, prostěradlo a pokrývka na posteli působily uhlazeně a netknutě. Celá ložnice se zdála perfektně uklizená. Možná až moc. Dokonce i mrtvá a chladná Flo tak vypadala.

*

Policejní auto dorazilo během pár minut. Muži, kteří z něho vystoupili, se bez zaváhání vydali zahradní cestičkou k domu. George stál s popelavou tváří u dveří a čekal. Před pár minutami doběhl do svého domu, aby z vlastní linky přivolał pomoc. Slova mu těžkla na jazyku, když popisoval uniformovaným policistům, co viděl. Jakmile vyjádřil svoje obavy, připadly mu najednou bláznivé, ba hloupé. Dům byl řádně zabezpečený a nikde nejevil známky vloupání. Flo už měla svoje roky a jen pár měsíců ji dělilo od jejích osmdesátých třetích narozenin. Kromě toho se přednedávnem vrátila z nemocnice, kde podstoupila výměnu kyčelního kloubu. Mohla nastat nepředvídatelná komplikace. Vždyť celý dům byl perfektně uklizený.

Když se to vezme kolem a kolem, tak jediné, co mu připadalo podezřelé, byly právě ty roztažené závěsy a nefunkční telefon. I když to působilo trochu zvláštně, nemůže přece na základě

něčeho takového usuzovat, že se v domě přihodilo něco nekalého. Jenže právě tahle myšlenka ho začala pronásledovat. Ne, kdepak, vždyť by to nedávalo smysl. Telefony vypadávají a dost možná si šla ráno ještě na chvíli lehnout. Nakonec ho policie bude mít za starého senilního dědka se stařeckou demencí nebo Alzheimerem, který se zkrátka nedokáže vyrovnat s tím, že jeho dobrá známá zemřela. Jenže ty pochybnosti ho neopouštěly. Právě naopak. Byl si čím dál jistější, že se tady stalo něco zlého. Jen aby mu ale věřili.

Oba policisté ho překvapivě pozorně vyslechli. Očekával, že nad jeho obavami jen mávnou rukou a až se sami podívají po domě, vysvětlí mu to jako malému dítěti.

Namísto toho ale viděl, jak jeden z policistů přešel k rohu domu a rozhlédl se, kudy vede telefonní kabel z ulice. Když zjistil, kde přesně zmizel mezi keři, rozhrnul větve a našel místo, kde se ztrácel ve zdi.

Krátce nato už podával ten samý policista hlášení, že kabel pravděpodobně někdo přestříhl. Dostal rozkaz vstoupit do domu a potvrdit Georgova slova o stavu jeho majitelky. Zároveň ho hlas ve vysílače upozornil, ať se uvnitř pohybuje opatrně s ohledem na pozdější forenzní ohledání místa.

George zůstal stát vedle druhého strážníka a společně s ním čekal, až se jeho kolega znovu objeví. Když po pár minutách vyšel z domu a podíval se jejich směrem, měl na tváři vážný výraz. Postřehl, jak strážník stiskl rty a lehce zakroutil hlavou na znamení, že Florence skutečně už nežije. Potom opět zvedl vysílačku k ústům a řekl:

„Hlídka 922, přepínám.“

„922, mluvte.“

„Nahlašte kriminálnímu oddělení, že místo činu vykazuje všechny známky operace Šedivák,“ na chvíli se odmlčel a pak

zamračně dodal: „Jenže tentokrát se stalo to, čeho jsme se obávali. Majitelka domu je mrtvá.“

KAPITOLA 3

„Teď když někoho zabil, myslíte, že to udělá zase?“ policejní vyšetřovatelka Charlie Staffordová si zděšeně prohlížela mrtvé tělo Florence Briarlyové.

Dnešní den pro ni nezačal dvakrát dobře. Nejprve zakopla na schodech, když spíáchala na vrchní policejní ředitelství v Lambethu, a pak se doslova natáhla na podlahu zrovna u nohou oblastního velitele. Pádem si odřela bradu a její ego do značné míry utrpělo, když ji velitel uviděl v obnošených botaskách, zpoceném triku a s rozcuchanou ofinou na vlhkém čele. Kromě toho měl její nadřízený jen pár let do důchodu, byl dvakrát tak starší, desetkrát chytřejší a asi stokrát zkušenější. Ještě teď, o osm hodin později, se při té vzpomínce otřásla. Ta drobná nehoda v ní navíc opět vyvolala pocit beznaděje a zoufalství z toho, že se její život neubírá vytouženou cestou.

„Pořád nemůžeme s jistotou říct, že to udělal on,“ namítl její nadřízený, inspektor Geoffrey Hunter. Stíkl rty a gestem ruky zabránil její další otázce. Hunter byl skoro stejně starý jako oblastní velitel, ale k jeho šarmu a eleganci měl daleko. Vlasů mu povážlivě ubývalo a ze zarudlého obličejce vystupovala na čele žíla, která v závislosti na stresu rostla, nebo se zmenšovala.

Na rozdíl od Charlie dosáhl povýšení na inspektora ještě před třicátkou a dbal na to, aby se jeho syn vydal v otcových stopách. Užíval si spokojeného dlouholetého manželství s trpělivou a shovívavou paní Hunterovou. Dokonce i tenhle nevýrazný a zavalitý chlápek dokázal v životě víc než já, říkala si, když přijížděli k místu činu.

„Zatím nám nezbývá než čekat, až přijdou výsledky pitvy a seznámí nás s přesnou příčinou smrti. Chlapi z forenzního by nám taky měli dát vědět, jestli má tahle vloupačka co do činění s Šedivákem, nebo ne.“

Jeho hlas ji vrátil zpátky do přítomnosti.

„Pokud budeme předpokládat, že tomu tak skutečně je, což se zdá jako vysoce pravděpodobné, a pokud skutečně kvůli tomu zemřela, tak bych vážně řekl, že zatouží po další vraždě. Viděli jsme, že se násilí stupňovalo, a jakmile jednou překročil hranici mezi vloupáním a vraždou, bude to chtít podle mého zopakovat.“

„Souhlasím. Dokonce si myslím, že se na to celou tu dobu připravoval. Doufám, že teď už i ti naši páni nahoře pochopí, že nejde jen o nějaké vloupačky. Vždyť se na ten dům podívejte. Ten se tady snad ani po ničem nedíval, a pokud ano, tak dost zběžně.“

Charlie se zastavila uprostřed ložnice a téměř fanaticky se rozhlížela po místě činu. Zpozorovala pečlivě složené oblečení, doširoka roztažené závěsy a téměř úzkostlivě uhlazené povlečení, pod kterým v takřka dokonalé pozici odpočívala Florence Briarlyová. Celé to působilo bizarním, ba až děsivým dojmem, a Charlie při tom pohledu přešel mráz po zádech. Už od prvních případů tohoto typu a od chvíle, kdy se pro ně vžilo označení operace Šedivák, pochybovala, že se jedná jen o někoho, kdo se vloupe do domu, aby z něho něco ukradl.

Podle jejího názoru nešlo vůbec o krádež jako takovou; ta byla jen zástěrkou. Nikdy se nic hodnotného neztratilo. Jednou se

ten muž dokonce vrátil a vyměnil jednu věc za druhou. V novinách mu začali přezdívat *šmírák se svědomím* nebo *laskavý lupič*. Doposud nezpůsobil žádné velké škody a většinou ukradl jen nějaké cetky. Dokonce i splnil některá přání svých obětí. Po jeho odchodu sice nikdo nezemřel, ale trauma zůstalo. Šlo mu především o to si s nimi popovídat, a ne hledat ukryté peníze. Novináře pochopitelně případ zaujal, ale nijak kriticky se na adresu podezřelého nevyjadřovali.

Jenže Charlie věděla své. Za každým vloupáním se skrývalo cosi temného. Podezřelý si dával na čas, pečlivě plánoval a stejně precizně svoje plány uskutečňoval. Vybíral si výhradně důchodce, muže i ženy, a nikdy nezapomněl odstříhnout telefonní kabel a zabránit jim v jakékoli možnosti přivolat si pomoc. Nejděsivější na tom všem ale bylo, kolik strávil se svými oběťmi času. Seděl u nich na posteli, v masce a s rukavicemi, občas se jich dotkl a neustále s nimi hovořil. Někdy to celé trvalo i několik hodin, během kterých je měl naprosto v moci, takže se nezmohli ani na slovo protestu či neuposlechnutí jeho příkazů; a právě tenhle pocit bezmoci zanechal na jeho obětech největší následky. Podezřelý sice nezpůsobil žádnou finanční újmu, ale ve skutečnosti odcizil daleko více; sebral jim klid, sebedůvěru, pocit bezpečí a bezstarostný spánek v jejich vlastní posteli. A teď se z nějakého důvodu rozhodl i zabít.

Očima zavadila o starožitný cestovní budík na nočním stole. „Podívejte na ty hodiny.“ Předklonila se a zadívala se na malou zlatou ručičku, která se zrovna posunula na čtyřku. „Ty by určitě za pár babek prodal, ne? To ho ale nezajímalo. Chtěl něco jiného a vypadá to, že se kvůli tomu odhodlal i k vraždě. Kdyby mu šlo o peníze, tak by tady tenhle budík přece nenechal.“

Hunter přikývl a otočil se k policistovi v uniformě ve dveřích do ložnice, který vedl ohledávání místa činu.

„Už víme, jestli něco chybí?“ zeptal se ho.

„Ještě ne; aspoň tedy ne na první pohled. Protože jsme celý dům zajistili jako místo činu, chvíli potrvá, než se tady bude moct porozhlédnout dcera oběti a říct nám k tomu víc. V každém případě sem ale už jede.“

„Fajn. Až sem dorazí, požádejte ji, ať se podívá i po méně obvyklých věcech než těch, které se běžně kradou.“ Charlie naklonila hlavu k Hunterovi a dodala: „Vzpomínáte na ten případ s válečným veteránem Leonardem Boswellem? Tehdy si náš pachatel odnesl jen jeho válečná vyznamenání. Očividně mu víc záleželo na tom, co symbolizují, než kolik by za ně mohl dostat.“

„To sice ano, ale pak se ubohý pan Boswell sesypal a na kolenou ho prosil, ať mu je nechá,“ namítl Hunter a vyndal si z kapsy kapesník, aby si jím otřel čelo.

„Souhlasil, že je vymění za peníze a olejomalbu, protože se mu najednou jeho oběti z nějakého důvodu zželelo. Ne, fakt mu o peníze nejde.“

Charlie se obrátila k policistovi ve dveřích a okamžitě se jí vybavila tvář toho starého muže a to, jak těžce nesl, že se nedokázal lépe bránit. Jak by mohla zapomenout na jeho pocit frustrace a lítosti. Nedokázala ho tehdy přesvědčit, že jakýkoli pokus o protest by byl zbytečný. Copak se mohl postavit statnému chlapovi v černém, který mu uprostřed noci vnikne do domu a bezbranného ho překvapí v posteli?

„Leonard Boswell udělal všechno, co chtěl, ale zlomilo ho to. Dokonce s ním navázal i docela přátelský vztah. I tak si ale nikdy neodpustí, že se nebránil.“

Její oči se zastavily na nehybném těle Florence Briarlyové v posteli.

„Možná právě kvůli tomu Leonard Boswell žije, ale Florence Briarlyová zemřela.“

*

Amy Briarlyová tušila, že se něco stalo. Když se jí na mobilu objevilo Georgovo jméno, obávala se toho nejhoršího. Soused její mámy volal jen v nejnáléhavějších případech. Jakmile Amy uslyšela jeho roztřesený hlas, hned pochopila, co se jí ten milý starý muž snaží naznačit.

Nečekala však, že při příjezdu narazí v půli ulice na policejní zátarasy a nedojede k domu. I když jako obhájce v trestním řízení věděla, že pokud někde dojde k náhlé smrti, musí na místo dorazit i policie, nepočítala s něčím tak nadstandardním jako například zablokování cesty a větší počet strážníků. Kdyby se nejednalo o nic podezřelého, vyřešilo by se podobné úmrtí doma za zavřenými dveřmi a bez policejních dodávek, žluté ohraničovací pásky a strážníka s deskami, který musel její příjezd nahlásit do vysílačky.

Když se hned poté rozhlédla, uviděla, jak k ní zamířilo několik lidí. Z jedné strany se namáhavě šoural pobledlý George a ztěžka se opíral o hůl, z druhé pak kráčeli tři policisté.

Nestála o nějaké fráze, třeba i dobře myšlené. Věděla, co přijde, a chtěla se veškeré podrobnosti dozvědět od někoho známého. Otočila se tedy k Georgeovi a vyšla mu vstříc. Když se setkali, sevřela jeho nataženou ruku a řekla: „Zemřela, je to tak?“ Nemělo smysl utíkat před pravdou a trápit starého muže výběrem vhodných slov.

Přikývl. Pustil její ruku a objal ji kolem ramen v zoufalé snaze poskytnout aspoň trochu duševní opory.

„Pojď ke mně, postavím na čaj a řeknu ti, co vím,“ hlas se mu třásl a Amy cítila, jak mu je těžce u srdce.

Dotkla se jeho ruky na rameni a stiskla ji. George pokynul třem policistům vedle nich a vydal se nazpátek ke svému domu.

I Amy začalo být těžko u srdce, ale pořád se ještě bránila slzám. Nebyla žádný slaboch, a už vůbec ne v přítomnosti dalších lidí. Při pohledu na policisty instinktivně vycítila, že musí sebrat veškerou odvahu, aby mohla čelit tomu, co přijde.

*

Předsíň Georgeova domu Charlie okamžitě připomněla dům jejích prarodičů, a to nejen vzhledem, ale i vůní leštidla na podlahu a nepatrného zápachu kuliček proti molům a brilantiny.

Celkový styl a vkus tolik milovaný starší generací v sobě neodmyslitelně nesl notnou dávku nostalgie. Stěny a poličky zdobily černobílé fotografie ze čtyřicátých a padesátých let a na nich se vyjímal George v různých etapách svého života: nejprve ve skvěle padnoucí uniformě a s puškou s nasazeným bodákem u boku, pak v křesle uprostřed rozhovoru s podobně oděným vojákem a nakonec i hrdě vedle své nastávající oblečené v bílých svatebních šatech s vysokým límečkem a šťastným úsměvem na tváři.

O něco dál se objevily staré fotografie městského bulváru, řeznického krámků s naporcovaným vepřovým visícím ve výloze a koňského povozu, jak zdolává brod v řece. U zdi na konci chodby stál příborník z matného dřeva a vedle něho vitrína s vyznamenáními z druhé světové války pečlivě narovnanými ve vypořstrovaných krabičkách a sbírkou slavnostních dýk v bohatě zdobených pouzdrech. Naproti dveřím do obývacího pokoje se nacházel starý viktoriánský krb s dřevěnými knihovnami po stranách. Bližší pohled prozradil, že na svých policích ukrývají především sbírky básní a povídek z obou světových válek. Přední místo však zaujímala krásně vázaná kniha s básněmi Wilfreda Owena. Zbytek zařízení tvořila prostorná

pohovka a několik křesel se zašlým květinovým vzorem a starší model televize.

Právě na tuto pohovku se Amy Briarlyová posadila, aby si vyslechla Georgeovo vyprávění o jeho posledním setkání s Florence. Líčil jí, na čem se při něm domluvili a jak se hned bál toho nejhoršího, když mu nepřišla otevřít na zaklepání.

Charlie se na ni dívala a přála si, aby si s ní mohla popovídat o něčem jiném, než o čem bude muset za chvíli. Amy byla jedináček, zkušená advokátka, a i když se vdala a měla dvě děti, rozhodla se nechat si svoje jméno za svobodna. Za chvíli bude muset odpovídat na nepříjemné otázky detektivů a vzhledem k tomu, že nikoho jiného Florence neměla, budou po ní chtít, aby potvrdila totožnost mrtvé, a bude-li toho schopna, i aby prošla dům a pokusila se zjistit, jestli něco chybí, nebo ne. Kromě toho, pokud pitva potvrdí, že se jednalo o násilnou smrt, nebudou jí než čelit dotěrným novinářům, kteří se budou snažit svými otázkami, snímky a záběry na kamerách utišit hlad veřejnosti po zvláštních okolnostech této vraždy. Amy působila dojmem silné, asertivní čtyřicátnice s přirozeně kaštanovými vlnitými vlasy na ramena a vyčesanou pěšinkou na straně. Nad hnědýma očima se zamyšleným a pronikavým pohledem se vyjímal krásné obočí zvýrazněné černou maskarou a lehce béžovými očními stíny. Obličej jí pokrývala tenká vrstva dokonale naneseného make-upu s jemným odstínem červeně na tvářích a rty měla přetřené tmavě růžovou rtěnkou. Oblečená byla do kostýmku v barvě královské modře s elegantním černým límečkem ze sametu. Vyzařovala z ní profesionalita a ctižádostivost, ale zároveň i vážnost a soustředěnost. Seděla a poslouchala Georgeovo vyprávění a z jejího výrazu bylo znát pohnutí a zármutek, i když se tak zoufale snažila ovládnout. Zatímco George sáhodlouze vzpomínal na poslední okamžiky

s Florence, sledovala Charlie Amy s rostoucím zájmem a všimla si, jak se při Georgově zmínce o matčině vtípné průpovědce a jejím pohotovém úsměvu z předchozího dne pousmála, napětí ve tváři polevilo a do očí jí vstoupily slzy. Když ale uslyšela, jak pokojně Florence vypadala ve svojí ložnici, zahalil její tvář opět ten těžko proniknutelný výraz. Charlie se při pohledu na ni neubránila vzpomínce na svoji vlastní matku Meg, silnou, statečnou a nebojácnou, která se ale děsila okamžiků, kdy by se snad přestala ovládat a popustila uzdu emocím.

„Můžete mi prosím vás zopakovat, proč si myslíte, že jde o vraždu?“ zeptala se Amy a otočila se k Hunterovi a Charlie. Chvilí je sledovala oba, ale pak spočinula zrakem na Charlie. Hlas jí zněl jasně a zkoumavě, ale bez náznaků kritiky. Charlie jí už při vstupu do domu stručně vysvětlila důvody pro tak rozsáhlou akci, ale chápala, že během Georgova líčení patrně na většinu z nich zapomněla. Obě, Amy i ona, měly svoje zkušenosti s kriminalistikou a soudnictvím, a tak chápala, že Amy očekává jasný a analyticky podaný popis policejního postupu po nálezů mrtvého těla. Nedivila se jí, i pro ni hrají důkazy rozhodující roli. V dané chvíli zkrátka nebylo možné ohlížet se na city.

„S určitostí to sice ještě říct nemůžeme,“ odpověděla Charlie, aniž by uhnula pohledem, „ale vše nasvědčuje tomu, že se jedná o další z mnoha domovních loupeží v této oblasti a v každém z těch případů se jednalo o domy starších občanů.“

„A proto mi nedovolíte se podívat na matčino tělo?“

„Je mi líto,“ začala Charlie a sklopila hlavu, „ale zatím ne. Později však budeme potřebovat vaši pomoc při prohlídce domu, abychom zjistili, jestli něco zmizelo, nebo ne, a do té doby považujeme dům za místo činu. Počkejte prosím, než provedeme zevrubné ohledání všech domovních prostor, a jakmile tělo převezeme, budete moct svoji matku vidět.“

„Podezíráte z těch loupeží někoho?“ změnila Amy taktně téma.

„Zatím ne, ale pracujeme na tom.“

„Samozřejmě, ostatně doposud je nikdo nepovažoval za nic tak vážného, že?“ prohodila věcně Amy a podívala se Charlie přímo do očí. „Nemusíte mi k tomu cokoli dodávat, naneštěstí to vím sama. Domovní loupeže prostě nepatří k prioritám policie.“

Charlie už nabírala dech, aby odpověděla, ale včas si to rozmyslela. Uviděla totiž, jak se Amy přestala ovládat a na tváři se jí zaleskly slzy. Charlie z ní nespouštěla oči. Ta sebevědomá a elegantně oděná advokátka plakala a nijak se nesnažila setřít slzy z očí.

„Mám za to, že až smrt mojí matky posunula tyhle obyčejné vloupačky do středu vašeho zájmu... skutečného zájmu.“

KAPITOLA 4

„Tak co zatím máme?“ Charlie se podívala na svého nadřízeného a sledovala, jak přechází po kanceláři v budově policejního ředitelství Lambeth, ze které se nabízel krásný výhled na panorama Londýna. V dálce pyšně stála budova parlamentu a pod ní lině protékala Temže. Hunter už dopředu volal, že se chce potkat s celým týmem a rozjet pátrání. Amy Briarlyová měla pravdu. Teprve až smrtí její matky získal případ na důležitosti a Hunter se do něho chtěl okamžitě pustit.

Charlie otevřela šuplík u svého stolu a spolu se záznamníkem vytáhla i starší skripta pro přípravu k seržantským zkouškám. Minulý rok si našla dostatek výmluv, aby se jim vyhnula, ale letos na jaře se o ně chtěla aspoň pokusit. Od chvíle, kdy v listopadu oslavila svoje třicáté první narozeniny, pochopila s nemilým překvapením, že spousta mladých, ale přitom marných seržantů a inspektorů dosahovala povýšení a že Hunter už brzy odejde do důchodu. Pro Charlie to znamenalo jediné: buď se smíří s tím, že bude celý život dělat někomu poskoka, nebo na sebe konečně trochu upozorní. Časy se změnila a zdálo se, že povýšení mezi policisty bylo víc než policistů samotných.

Sama se té myšlence musela zasmát. Pak se ale sklonila a s vážným obličejem nacpala skripta zpátky do šuplíku. Roky ubíhaly a než se vzpamatuje, bude na nějaké studium a memorování nových zákonů a policejních postupů pozdě. Věděla, že musí začít co nejdříve, ale už jen díky té představě se jí zmocňovaly deprese. Nesnášela zkoušky a nikdy tomu nebylo a nebude jinak. Na druhou stranu ale podvědomě tušila, že při skládání zkoušek jí pomáhá právě její schopnost pamatovat si obličje a postavy. Posadila se zpříma a najednou jí došlo, že se na ni dívá pět párů očí. Zbytek týmu dorazil a čekal, až začne.

Bet vstala, sebrala ze země pár pohozených listů papíru a chraptivě zaseptala, ať si pospíší. Paul si odkašlal a pobaveně na ni mrkl, aby ji trochu povzbudil. Naz a Sabira se tvářily otráveně, ale jinak nic neříkaly. Seděly hned vedle Hunterova místa a spolu s ním se na ni upřeně dívaly.

„Tak ještě jednou se ptám: co zatím máme?“ zopakoval, pak se zamračil a očima se ujistil, že se Bet zatím posadila k počítači.

„Pět domovních loupeží za uplynulý měsíc, několik celkem jasných tipů a pár těch, které pravděpodobně spadají do kategorie operace Šedivák. Dost možná jich tam patří víc, ale o nich zatím buď nevíme, nebo podezřelý teprve vylepšoval svoje metody.“

Bet dočetla hlášení poskytnuté zpravodajským oddělením ředitelství Lambeth a odmlčela se. Teprve nedávno se mezi těmi loupežemi vyskytla nová souvislost a nikdo si s ní moc nevěděl rady. V Crystal Palace se setkali zástupci tří policejních okrsků a podobně jako různé okrsky v Londýně se nedokázali dohodnout. Spíš jeden druhého vnímali jako konkurenta než spolupracovníka. Okrsky se navzájem lišily a velkou měrou se na tom podílela skladba obyvatel, z jakých etnik lidé pocházeli, kolik občanů bydlelo ve svých domech a kolik v městských bytech, a v neposlední řadě v jakém rozsahu a počtu docházelo

k násilným a trestným činům, včetně loupeží. Vyšetřovací postupy a naléhavost jednotlivých případů se tak odvíjely především od policejních statistik dané oblasti a tlaku místních obyvatel. Právě z toho pramenil ten největší problém. I když se pochopitelně očekávalo, že jednotlivá policejní oddělení budou spolupracovat, většina souvislostí se vinou různých podob hlášení ztrácela. Konkrétní závěry a postřehy – a nebylo jich málo – se tak nikdy nepropojily. Namísto toho, aby se na zvláštnosti těchto případů domovních loupeží upozornilo, došlo k tomu, že se už od začátku přehlížely. Dokonce i oběti, všichni už starší lidé a důchodci, svůj počáteční děs a hrůzu takřka až stoicky zlehčovaly, jak u nich bývá zvykem, a nechtěly nikoho moc zatěžovat; zvláště ne policii.

„Za tento měsíc máme dva jasné případy v oblasti se směřovacím číslem SE19,“ navázala Bet. „Další dva v SW16 a jeden v SE27. Pohybujeme se zhruba v okruhu dvou milí. Ke každé loupeži došlo v noci, konkrétně mezi půlnocí a pátou hodinou ráno, a u všech domů byl nalezen přerušovaný telefonní kabel.“

„Odhálily se nějaké souvislosti mezi nimi?“

„S největší pravděpodobností osm. Stejný profil oběti, přerušené telefonní spojení a pár dalších, ale u nich jsou jisté pochybnosti, a navíc je dělí větší časové úseky. Trochu trvalo, než se kanceláře jednotlivých policejních oddělení spojily a společně se na celou tu záležitost podívaly,“ vysvětlila Bet. „Poslední dobou docházelo k podobným loupežím jen zřídka. Někdy v noci, jindy ve dne a někdy ani nebyl nikdo doma.“

„Jak jsme si mysleli,“ dodala Charlie, stiskla rty a kývla na Huntera, který se zrovna škrábal na hlavě, kde ho očividně muselo něco ukrutně svědit. „Vypadá to, že se podezřelý připravoval na svoji skutečnou akci a zdokonaloval její provedení. Několikrát si to v noci i ve dne vyzkoušel a pak šel na to.“

Hunter se přestal škrábat, vytáhl pero a začal ho v puse okusovat. Pak se obrátil na Paula a zeptal se: „A co ukradené věci? Stojí tam něco za zmínku? Nebo si stále myslíme, že v podstatě ani nic ukrást nechce?“

„Přesně tak, zatím není důvod náš původní závěr měnit,“ odvětil Paul a prolistoval seznam ukradených věcí. „Samozřejmě vždycky něco odcizil,“ pokračoval Paul, „ale nikdy nic cenného, nebo aspoň nic kdovíjak drahého v porovnání s tím, co se jinak v domě nacházelo. Buď nás tedy chce svést na stopu, že se jedná o klasickou vloupačku, nebo fakt bere to, co skutečně chce. V každém případě jde ale o dost zvláštní sbírku; občas sice vezme pár bankovek, ale jinak odchází s něčím, co má spíš citovou hodnotu.“ Paul přimhouřil oči a začal číst: „Staré fotografie, dopisy, válečná vyznamenání, cestovní hodiny, funkční maketa staré parní lokomotivy, pár šperků, manžety, cínové hračky a zdobené talíře.“ Paul protáhl obličej a dodal: „Vlastně staromódní věci, ale přitom žádné cenné starožitnosti. Nechápu, k čemu to má.“

„Já taky ne, ale rozhodně si myslím, že si bere to, co fakt chce. Ty věci se mu líbí a vypadá to, že cokoli ukradne, si i nechává,“ zopakovala Charlie svoje původní stanovisko. „Chlapi z oddělení krádeží a místní strážníci už obešli starožitnictví a zastavárny v daných oblastech a poptali se i na bleším trhu a pouličních bazarech. Nikde nenašli ani stopu po nějaké z těch ukradených věcí, natož aby se je někdo pokoušel prodat.“

„Musíme rozšířit oblast našeho pátrání, a to nejlépe po celém Londýně, a nasadit víc místních strážníků,“ uvažoval Hunter a rukou si přejížděl po tváři. „Ty ukradené věci nebudou jen tak ledajaké a měli bychom je lehce poznat. Pokud se rozhodne některou z nich prodat, musíme se o tom okamžitě dozvědět.“ Přešel k oknu a zadíval se na řeku, kde se na horizontu objevil